నాకు నచ్చిన కథ "చావద్దు"

--అబ్బూరి ఛాయాదేవి

నేను స్త్రీ వాదం పట్ల కొంత అవగాహన ఉన్న దాన్ని కావడం వల్లనూ, స్త్రీల సమస్యల్ని తీసుకుని కొన్ని కథలు రాసిన దాన్ని కావడం వల్లనూ స్త్రీల సమస్యల పట్ల సదవగాహనతో రాసిన కథలు నన్ను ఆకర్షిస్తాయి.

ఎన్నో మంచి కథలు రాసిన ప్రసిద్ధ రచయితా, చిత్రకారుడూ అయిన శీలా వీర్రాజు గారి కథల్లో నాకు నచ్చిన కథల్లో "చావద్దు" అనే కథ ఒకటి. ఈ కథ ప్రప్రథమంగా 1976 లో అచ్చయింది.

1959 - 1976 మధ్య కాలంలో అచ్చయిన శీలా వీర్రాజుగారి తొమ్మిది కథల సంపుటాల్లోంచీ రచయిత తనకు నచ్చిన ముప్ఫయి నాలుగు కథల్ని ఎన్నికచేసి 'శీలా వీర్రాజుకథలు' అనే సంపుటిని 1989 లో ప్రచురించారు. ఆ సంపుటంకోసం రచయిత ఎంచుకున్న కథల్లో "చావద్దు" కథ కూడా ఉంది.

1976 తర్వాత వీర్రాజుగారు మళ్లీ కథ రాయలేదట - కవిత్వం వైపు మొగ్గు చూపటం వలన. 'ఇప్పుడు నేను కథ రాస్తే యిలా రాయలేనని కూడా నాకు తెలుసు' అని రచయిత అన్నప్పటికీ, ఆయన ఇప్పటికీ అలా ప్రతిభావంతంగా రాయగలరనీ, ఇంకా రాయాలనీ అనిపిస్తుంది 'చావద్దు' అనే కథ చదివితే. ఎంత సామాన్యవ్యక్తి అయినా, తనకు న్యాయమని తోచినప్పుడు సమాజాన్ని ఎంత సులభంగా - ఎటువంటి ఉద్యమాల అవసరమూ సహకారమూ లేకుండానే - ఎదిరించగలడో, సమాజానికి ప్రతినిధి అయిన తన మనస్సునే ఎలా జయించగలడో స్పష్టంగా చూపిస్తుందీ కథ. మానసిక పరిణతికి ప్రతీక ఈ కథ.

వీర్రాజుగారి కథలన్నీ - ఆయన మాటల్లోనే - "సున్నితమైన, ఆర్ద్రమైన మనస్తత్వాన్ని చిత్రించే కథలు.... నాణానికి బొమ్మా, బొరుసూ రెండూ వుంటాయని తెలిసినా, బొమ్మవైపు మాత్రమే చూడ్డానికి అలవాటు పడిన రోజులవి. ఆ రోజుల్లో వచ్చిన కథలేయివి" అన్నారు. కానీ, "చావద్దు' ' అనే కథలో బొమ్మతో పాటు బొరుసుని కూడా స్వీకరించగల పరిణతినీ, జీవితం పట్ల సదవగాహననీ, స్త్రీ పురుష సంబంధాలపట్ల న్యాయదృష్టినీ, ప్రేమతో కూడిన విశాల దృక్పథాన్నీ కథానాయకుడిలో చూపించారు రచయిత.

వీర్రాజుగారు చిత్రకారుడూ, కవీ కనుక సహజంగా ప్రకృతి సౌందర్యోపాసకుడు. ఆయన కథల్లో ప్రకృతి వర్ణనలు (స్త్రీ కూడా ప్రకృతిలో భాగంగా) విరివిగా కనిపిస్తాయి. తాపీగా చదివి రసాస్వాదన చేయదగినట్లుగా ఉంటాయి. అయితే 'చావద్దు' అనే కథలో వేగం ఉంది. పాఠకునికి ఉత్సుకత కలిగించే లక్షణం పుష్కలంగా ఉంది. ఏ కథకయినా ఉండవలసిన ముఖ్య లక్షణాల్లో అదొకటి కదా.

"రంగులంటే నాకు యిష్టం. ఊహ తెలిసినప్పటి నుంచీ జీవితాన్నీ, లోకాన్నీ రంగుల్లోనే చూడటానికి అలవాటు పడ్డాను... ఆ అభిరుచే పాఠకుడ్ని నా వెంట తీసుకెళ్లి ప్రతి దృశ్యాన్నీ రంగుల్లో చూపించే ధోరణి నా కథల్లో ఏర్పడటానికి కారణం కావచ్చు" అని రచయిత చెప్పుకున్నారు. కానీ, "చావద్దు" అనే కథలో మనకు చూపించినది రంగుల కల కాదు. నీటి రంగుల చిత్రంకూడా కాదు. కలకాలం నిలిచే తైలవర్ణ చిత్రం వంటిది. వాస్తవిక జీవిత చిత్రం. కఠోర వాస్తవాన్ని జీవితంలో ఎలా ఎదుర్కోవాలో తెలియజెప్పే కథాచిత్రం.

సనాతన ధర్మాన్ని ప్రబోధించే సమాజాన్నీ, భర్త వైముఖ్యాన్నీ ఎదుర్కోలేక ఆత్మహత్యకు పాల్పడబోయే స్త్రీకి "చావద్దు" అని ధైర్యం చెప్పి, మళ్లీ జీవితం మీద మమకారాన్ని కలిగింపజేసే కథ ఇది.

"చిన్నప్పటినుంచీ జీవితాన్ని ప్రేమించడం అలవరచుకున్నాను...." అంటారు రచయిత తమ కథా సంపుటికి ముందుమాటలో. అందువల్లనే, ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ప్రయత్నపూర్వకంగా "చావద్దు' ' అనే ప్రబోధనాత్మకమైన కథ రాయగలిగారు.

భార్య ఆసుపత్రిలో ఉంది, వెంటనే రావలసిందని అత్తవారి ఊరునుంచి కబురు అందగానే కంగారుగా బయలుదేరి వస్తాడు భర్త. అత్తవారింట్లో వాళ్లూ, ఇరుగుపొరుగు వాళ్లూ కూడా అతనికేసి జాలిగా చూస్తారే కాని, భార్యకి ఏం జబ్బు చేసిందో, ఎలా ఉందో చెప్పరు. చివరికి డాక్టరు చెబుతాడు అసలు సంగతి.

భార్య సామూహిక అత్యాచారానికి గురైందని తెలుసుకున్న తరవాత ఆ భర్త ప్రవర్తననీ, ఆలోచనల్నీ వివరించిన తీరు సహజంగానూ, ప్రశంసనీయంగానూ ఉంది. ఆ విషయం డాక్టరు నోట భార్య గురించి విన్న వెంటనే భార్యముఖాన్ని చూసి ఆప్యాయంగా పలకరించలేకపోయాడు. నలుగురిలో తలెత్తుకు తిరగలేకపోయాడు. రాత్రంతా నిద్రపట్టక మానసిక సంఘర్షణకి గురైయాడు. "తను ఒక సామాన్యుడు. రాగద్వేషాలకు అతీతంకాని అతి సామాన్యమైన మనసు తనది. ఇలాంటి మనసు ఉన్నతంగా ఎలా ఆలోచించగలుగుతుంది? తను ఒక మహాత్ముడిలాగ ఎలా ప్రవర్తించగలడు?...." అనుకుంటాడు. కానీ, క్రమంగా మాటిమాటికీ తనకి తెలిసిన యిద్దరు వ్యక్తులు గుర్తుకొచ్చారు - రాములు, హుస్సేనీ - వాళ్లిద్దరూ తనలాంటివారే. అతి సామాన్యులే..... అని గుర్తుకొచ్చిన తరవాత మనసుని అదుపులో పెట్టుకున్నాడు. భార్యని సముదాయించగల స్థితికీ, భార్యకి ధైర్యం చెప్పగల స్థితికీ చేరుకున్నాడు.

ఎటువంటి ఆదర్శ ప్రవచనాలూ లేకుండా, వాస్తవిక దృష్టితో కథనీ, కథానాయకుడి మనస్తత్వాన్నీ మలచిన తీరు గొప్పగా ఉంది.

చలం శత జయంతిని జరుపుకుంటూన్న సందర్భంలో ఇటువంటి కథని మరోసారి శ్రద్ధగా చదవాలి. స్త్రీ పురుష సంబంధాలనూ, వివాహబంధాన్నీ అన్ని కోణాలనుంచీ అవగాహన చేసుకోవడానికి దోహదం చేస్తుందీ కథ.

నాకు నచ్చిన కథ

చావద్దు

శీలా వీర్రాజు

ఇల్లు యింకా వంద గజాల దూరంలో వుంది. అరుగు మీద జనం కనిపించడంలేదు. ఏమయినా జరిగివుంటే జనం యింటి ముందు పోగయివుండేవారు. నేల కూడా బురదతో తడిగాలేదు.

ప్రాణం కొంత కుదుటపడింది. నూటయాభై మైళ్ళ దూరం నుంచి బిగబట్టిన భయం. యాభై గజాల దూరం నుంచి బిగబట్టిన ఊపిరి ఒక్కసారిగా సడలిపోయింది. హమ్మయ్య అనుకున్నాడు. రిక్షా గుమ్మం ముందు ఆగింది.

రిక్షా ఆగడం చూసి చుట్టుపట్ల యిళ్ళ వాళ్ళు అరుగుమీదికి వచ్చి చూస్తున్నారు. కొందరు తలుపుల వెనకనించి, మరి కొందరు కిటికీల అవతలనించి.

వాళ్ళు అలా చూడ్డం ఏమిటోలా వుంది. ఇంతకు ముందు అనేకసార్లు వచ్చాడు. అప్పుడు యిలా చూళ్ళేదు. యధాలాపంగా చూసి కాస్సేపు సరదాగా ఆసక్తిగా నిలుచునేవారు. ఇప్పుడు సర

దాలేదు. ఆసక్తి మాత్రం వుంది. దానితో పాటు జాలి కూడా.

వాళ్ళు అలా చూస్తోంటే మళ్ళీ భయం వేసింది. గుండె దడ దడ లాడింది. రిక్షా వాడికి డబ్బులిచ్చి మెట్లు ఎక్కుతోంటే కాళ్ళు తడబడ్డాయి. ఊపిరి బిగపట్టాడు. తలుపు తట్టాడు.

ప్రభ వచ్చి తలుపు తీసింది. "రా బావా" అంది.

ఆమె పిలుపులో జీరలేదు చూడ గానే బావురుమనలేదు. ఓ నిమిషం ఆగిపోయినట్లు అనిపించిన గుండ మళ్ళీ కొట్టుకోవడం మొదలెట్టింది.

"మీ అక్కయ్య కెలా వుంది?"

"కొద్దిగా కోలుకుంది. హాస్పిటల్లో చేర్పించాం"

"ఇంతకీ జబ్బేమిటి?"

ప్రభ మాట్లాడలేదు. "అమ్మా నాన్నా హాస్పిటల్లోనే వున్నారు. స్నానం చేసి వెళ్ళు దువుగాని కోటిగాడ్నిచ్చి పంపుతాను... ఒరేయ్ కోటీ! భూషణం బావ వచ్చా డురా"

ప్రభ లోపలకి వెళ్ళిపోయింది. నాగ భూషణం నడవాలో నుంచుండి పోయాడు. బిక్కు బిక్కుమంటున్నట్టుంది. గోడలు మౌనంగా నిల్చుని పరిశీలనగా చూస్తున్న ట్టున్నాయి. ఎదురుగా నిల్చుని పలకరిం చకుండా జాలిగా చూస్తున్న బంధువుల్లా వున్నాయి. ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. మాటలురాని వెర్రిదానిలా దిగాలుగా వుంది. ఆ మూల రేడియో. ప్రభ యింట్లో వుండి కూడా రేడియో అలా మూగపో వడం ఆశ్చర్యంగానే వుంది. ఆమెకు పాటల పిచ్చి. ఎప్పుడూ రేడియో వాగుతూ వుండా ల్సిందే. సిలోనో, వివిధభారతో, మరోటో

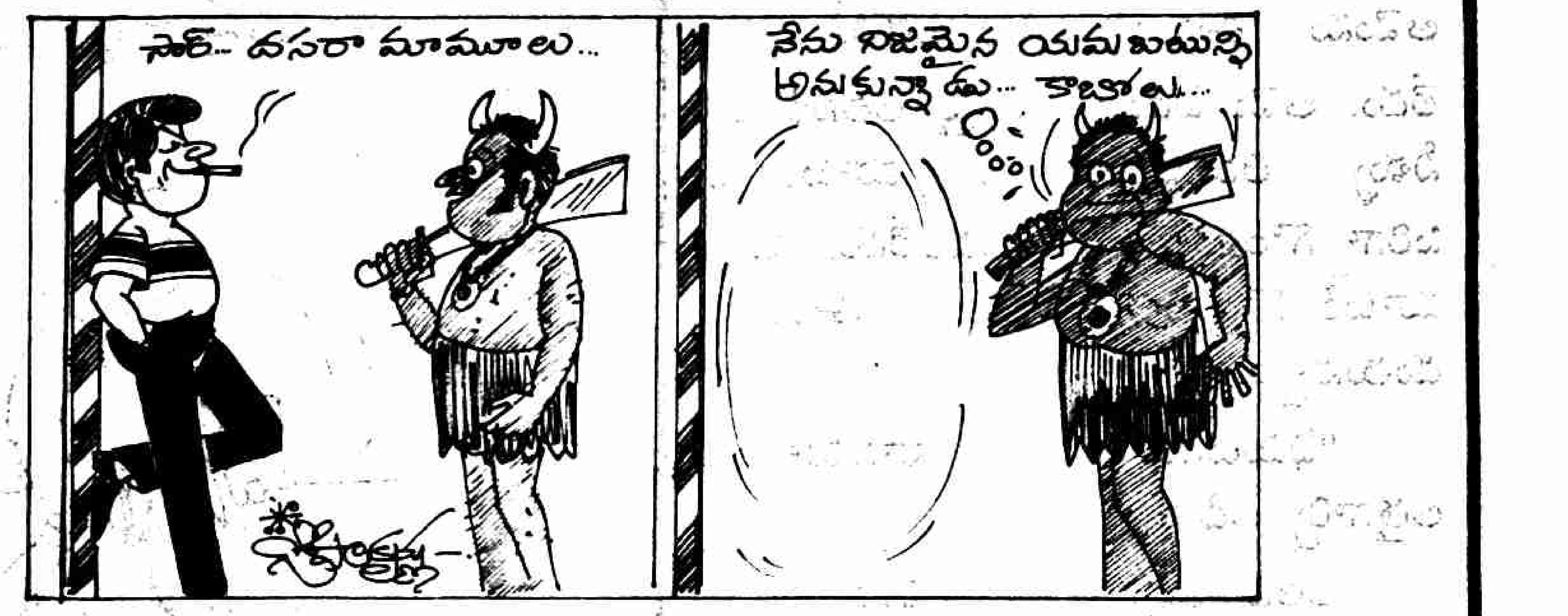

ఏదో ఒకటి. కోటేశ్వర్రావు వచ్చి పలకరించాడు. చిన్నతనం. పలకరించడమే గాని పరామర్శించడం తెలీదు.

"మీ అక్కయ్యకి ఎలావుంది?"

"ఇప్పుడు బాగానేవుంది. పొద్దున్న వెళ్ళొచ్చాను" అన్నాడు ఆ అబ్బాయి.

ప్రభ నీళ్ళుతోడానని పిలిస్తే వెళ్ళి స్నానం చేసి వచ్చాడు నాగభూషణం. కాఫీ కాచి పట్టుకొచ్చింది. తాగుతూ--

"నిన్ననే రజని ఉత్తరం రాసింది. అందులో కనీసం ఒంట్లో నలతగా వుంటోందని చూచాయగాకూడా ఏంలేదు. ఇంకో వారం పదిరోజుల్లో వీలు చూసుకుని తనని తీసుకెళ్ళడానికి రమ్మంది. సరిగా రోజు తిరక్కముందే యీ టెలిగ్రాం. ఏమిటంత జబ్బు? డాక్టరు ఏం చెప్పాడు?' ' అన్నాడు నాగభూషణం.

"ఇప్పుడే వస్తున్నా... పొయ్యిమీద పోపు మాడిపోతోంది" అంటూ లోపలికి హడావుడిగా వెళ్ళింది ప్రభ.

నాగభూషణం కాఫీ తాగేశాడు. ప్రభ వంటింటి పనిలో సతమతమౌతున్నట్టుంది. వంటింట్లోంచి శబ్దంవినిపిస్తోంది. ఓ రెండు నిమిషాలు చూసి హాస్పిటల్‌కు వెళ్దామని లేచాడు. ప్రభతో చెప్తే "పదినిమిషాలు ఆగు బావా, తమ్ముణ్ణి దుకాణం దగ్గరకు పంపించాను, వచ్చేస్తాడు. వాణ్ణి తోడు తీసుకుని వెళ్దువుగాని" అంది.

"ఫరవాలేదులే, నేను వెళ్ళగలను. వూరేం కొత్తకాదు కదా. ఏ హాస్పిటల్ చెప్పు" అన్నాడు.

ఆమె హాస్పిటల్ పేరూ, ఎక్కడ వున్నదీ మొదలైన వివరాలు చెప్పింది.

నాగభూషణం అరుగు దిగి వీధిలో కొచ్చాడు. ఇళ్ళ అరుగులమీదవున్న వాళ్ళ చూపులన్నీ అతని మీదే వున్నాయి. కొళాయి దగ్గర ఆడవాళ్ళుందరూ అతని వైపే కళ్ళార్పకుండా చూస్తున్నారు. గుసగుసలాడుతున్నారు. వాళ్ళు అలా పట్టి పట్టి చూడ్డం అతనికి యిబ్బందిగా వుంది. పెళ్ళాం లేచిపోయిన మొగుడ్నో పెళ్ళాం ఆత్మహత్య చేసుకున్న మొగుడ్నో చూసినట్లు చూస్తున్నారు. ఏదైనా రిక్షా కనిపిస్తే బావుణ్ను. ఒక్కటీ ఖాళీగా కనిపించడంలేదు. తలవంచుకుని నడుస్తున్నాడు. తప్పు చేసినవాడిలాగా ఆ నడక అతనికే కష్టంగా వుంది. రోడ్డు చివరికి వచ్చాడు.

రిక్షా దొరికింది. హాస్పిటల్‌కి బేరమాడి, ఎక్కి కూచున్నాడు. తొందరగా పోనివ్వవోయ్ అని వాడికి చెప్పాడు.

ఎంతగా నచ్చ చెప్పుకున్నా మనసు అదిరి అదిరి పడుతోంది. రజనికి ప్రమాదం తప్పి వుండొచ్చు. లేకపోతే ప్రభ అంత తాపీగా మెసిలేది కాదు. అలాటి ప్రమాద పరిస్థితేగాని వుంటే, రావడంతోటే హాస్పిటల్‌కు బయలుదేరదీసేది.

కాని...

నాగభూషణం తేలిగ్గా గాలి పీల్చలేకపోయాడు. వీధిలో వాళ్ళ జాలిచూపులే అతన్ని భయపెడ్తున్నాయి. బావురుమంటోన్న యిల్లూ, గుసగుసలాడ్తోన్న వీధీ అతన్ని జడిపిస్తున్నాయి. ఊపిరికీ ఊపిరికీ మధ్య గతుక్కుమంటున్నాడు. ఆలోచనకీ ఆలోచనకీ మధ్య అల్లల్లాడిపోతున్నాడు. రజనిని కళ్ళతో చూసేవరకు మనసుకు అసహనమే. నిజాన్ని నమ్మలేని పిరికితనం జ్వరంలా ఆవరించింది. ఆలోచించే కొద్దీ జ్వరం మరింత తీవ్రమౌతోంది. ఆ జ్వరతీవ్రతలోనే అతను ఒక్కసారిగా తుళ్ళిపడ్డాడు. ఇంతకీ రజనికి ఏమిటి జబ్బు?

ప్రభని అడిగినా చెప్పలేదు. ఏదో ప్రాణం మీదికి వచ్చే జబ్బేమో, ఏ విషజ్వరంలాటిదో, గుండె నొప్పో, సెరిబ్రల్ హేమరేజో.

నాగభూషణం ఇక ఆలోచించలేనివాడిలా రిక్షా వెనక్కు జారగిలబడిపోయాడు. భయం భయంగా బితుకు బితుకుగా ఊపిరి పీల్చి వదులుతున్నాడు. రెప్పల్ని సాగదీసి అతికించినట్టు గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

రిక్షా ఆగిపోయింది. కళ్ళు తెరిచాడు. హాస్పిటలు!

రెండు మూడు చోట్ల వాకబు చేసి వార్డులోకి వెళ్ళాడు. అత్తగారు కనిపించింది. బెడ్‌మీది రజని దుప్పటికప్పుకుని నిద్రపోతోంది.

"వచ్చేవా నాయనా" అంది అత్తగారు. ఆమె కంఠంలో జీర. ఆమె ముఖంలో దుఃఖం గూడు.

రజని కళ్ళు తెరచి చూసింది. నిద్రపోవడంలేదు. మేలుకునేవుంది. కళ్ళు తెరిచి అలాగే చూస్తోంది. ఒకటే చూపు. పాడైపోయిన గడియారం ముల్లులాగ కదలని చూపు; ప్రాణం ఎగిరిపోతే నిలిచిపోయినలాటి చూపు. భయపెట్టే చూపు.

అతనికి భయం వేసింది. క్షణంసేపు గుండె దడదడలాడింది. అంతలోకే కుదుటపడింది. ఆమె పెదాలు కదులుతున్నాయి. అది కదలిక కాదు. అదురు. భూకంపం వస్తే నేల అదిరినట్టు... అడ్డుపెట్టిన మూత ఎగిరిపడ్తున్నట్టు... గుండెల్లోని దుఃఖం గొంతులోంచి తన్నుకొస్తోంది గాబోలు, పెదాల్ని ఎంత గట్టిగా బిగించినా నిలవడం లేదు. డయాఫ్రమ్‌లా అదిరిపోతున్నాయి. పట్టుసడలి అల్లల్లాడి పోతున్నాయి.

"ఎలా వుంది రజనీ... నీ వొంట్లో యిప్పుడెలా వుంది?" నుదుటి మీద చెయ్యేసి ప్రేమతో జుత్తు నిమురుతూ అడిగాడు.

ఆమె రబ్బరు బుడగలా పేలిపోయింది. గండి పడి పొర్లిపోతోన్న వరదలాగ, విరుచుకు పడుతోన్న వెల్లువలాగ దుఃఖం పొర్లిపోతోంది. కళ్ళనుండి తెగిపోని ఒకే ధారగా కన్నీళ్ళు. తలగడలో ముఖం దాచుకుని భోరున ఒకటే ఏడుపు. పసిపాపలాగ బెక్కి బెక్కి ఏడుస్తోంది. ఎంత గట్టిగా తలగడకి నోటిని అదుముకున్నా ఏడుపు ఆగడంలేదు.

నాగభూషణం ఎంతగా ఆమెను సముదాయించినా ఆ ప్రవాహానికి అడ్డుకట్ట వేయలేకపోతున్నాడు. అతను ఊరడించే కొద్దీ ఆమెకు మరింతగా దుఃఖం కట్టలు తెంచుకొని పొర్లుకొస్తోంది. ఊపిరి

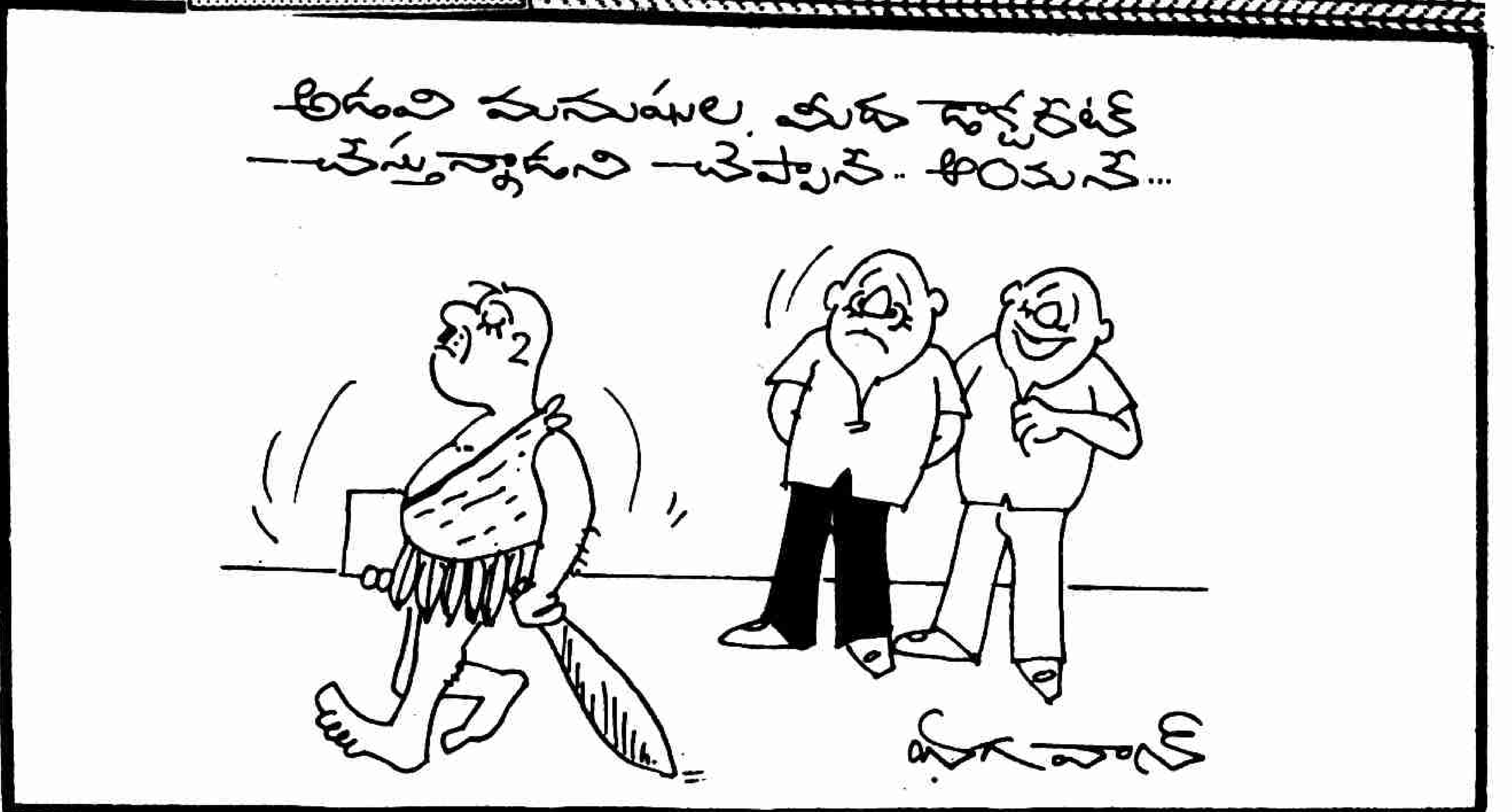

పిల్చడం కూడా మర్చిపోయి ఒక్కొక్కప్పుడు దుఃఖాన్నే మింగేసి ఎక్కిళ్ళు పడుతోంది. ఆమెను ఊరుకోబెట్టడం అతనికి చేతకా లేదు. ఆమె ఏడుపు చూస్తే అతనికీ కళ్ళ నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. మాటకూడా సరిగా గొంతులోంచి రావడంలేదు. మాట మాటకీ గొంతు సరిచేసుకుని ఊరుకోబె డుతున్నాడు.

"ఏమిటండీ జబ్బు?" నాగభూషణం అత్తగార్ని అడిగాడు.

అతని అత్తగారు గచ్చుమీదే చతికిల పడి, గోడకి జారబడి కొంగు అడ్డుపెట్టుకుని లోపల్లోపలే ఏడుస్తోంది. అతను అడి గిన ప్రశ్నకు ఆవిడ మరింతగా దుఃఖంతో కుళ్ళిపోయింది.

వాళ్ళను చూస్తోంటే నాగభూషణా నికి గుండె నిలవడంలేదు. ఏ భయంకర వార్త వినాల్సి వస్తుందోనని అదిరిపో తున్నాడు. ప్రతి సెకనూ మీదపడబోయే పెద్దపులిలాగ అనిపిస్తోంది.

తను ఊహించినది నిజమే కావచ్చు. ఏ గుండె జబ్బో అయితే తన గతేమిటి? తన రజని తనకిక దక్కదా? తన ప్రాణానికి ప్రాణంగా మెలిగిన తన రజని తనను ఒంటరివాడ్ని చేసి వెళ్ళిపోతుందా!

నర్సువచ్చి కోప్పడింది. "ఏమిటండీ, ఆవిడను అలా ఏడిపిస్తున్నారు. ఆవిడ మనసు బాగా దెబ్బతింది. ఎవరో ఒకరు రావడం, ఆవిడను ఏడిపించడం-- యిదేం బావుండలేదు. మీరు కాస్సేపు బయటికి వెళ్ళండి" అంది నాగభూషణాన్ని; వాళ్ళ అత్తనూ చూసి.

"సిస్టర్! ఊరునించి యిప్పుడే వచ్చాను. రజనికి సీరియస్‌గా వుందని మామగారు టెలిగ్రాం యిస్తే వచ్చాను. ఇప్పుడు ప్రమాదమేమీ లేదు కదా, ఇంతకీ జబ్బేమిటో ఎవరూ చెప్పడం లేదు... ఆవిడ కున్న కంప్లెయింట్ ఏమిటి సిస్టర్?"

"ఆయనేనమ్మా అల్లుడుగారు" అంది అత్తగారు.

"అలాగా, రండి, డాక్టరుగారిని కలుసు కుందురుగాని. వివరంగా అన్ని విషయాలూ మాట్లాడుతారు' ' అంది ఆమె.

అలా అంటూ ఆమె చూసిన జాలి చూపు అతను భరించలేక పోయాడు. గుండె చేత్తో పట్టుకున్నట్టుగా నర్సు వెంట వెళ్ళాడు. ఆమె అతన్ని బైట కూచోబెట్టి డాక్టరుతో మాటాడి వచ్చింది. ఆ తర్వాత అతన్ని తీసుకువెళ్ళి పరిచయం చేసింది.

నాగభూషణం రజని ఆరోగ్యం గురించి అడిగాడు.

"మరేం ఫర్వాలేదు. ఆవిడ కోలుకుం టున్నారు. ఆందోళన ఏం లేదనుకోండి. అయినా...." డాక్టరు మధ్యలోనే ఆగిపోయి అతని వైపు చూశాడు.

'ఏమటది' అన్నట్టుగా చూశాడు నాగ భూషణం.

"చాలా ఘోరం జరిగిపోయింది. మీరు దాన్ని ఎలా తీసుకుంటారో తెలీదు. అప్సెట్ కాకుండా తాపీగా సానుభూతితో ఆలో చించాలి."

"విజయదశమికి ఊళ్ళో పందిళ్ళు వేసి నాటకాలు వేస్తుంటారు కదండీ. చూద్దా మని మీ ఆవిడ వాళ్ళ తమ్ముడ్ని తీసుకుని వెళ్ళిందట. తిరిగొస్తున్నప్పుడు కాలవద గ్గర ఒంటికిపోవడానికి వాళ్ళక్కయ్యని అక్కడే వుండమనిచెప్పి గట్టు దిగాడట అబ్బాయి. రెండునిమిషాల్లో తిరిగివ చ్చేసరికి ఆవిడ లేదట! ఇల్లు దగ్గరే కదా, వెళ్ళి పోయిందేమోనని యింటికొచ్చి చూస్తే యింటి దగ్గరికీ రాలేదట. రాత్రల్లా వెతికారట. కాని దొరకలేదు. పొద్దున ఆ కాలవ గట్టున ఆయిలు మిల్లు ప్రక్కన హైస్కూలు కాంపౌండులో కొన ఊపిరితో మూలుగుతుంటే వాచ్‌మన్ చూసి నలు గుర్నీ పోగేసుకొని హాస్పిటల్లో చేర్చాడు. ఆ తర్వాత మీ యింట్లో వాళ్ళకి తెలిసింది. పందిళ్ళు చూస్తున్నప్పుడు ఎవరో ముగ్గురు వ్యక్తులు కొంత దూరం వెనక వెనకే ఏడి పించారట. ఆ తర్వాత మళ్ళా వాళ్ళు కనిపించలేదట. బహుశా వాళ్ళే యీ పని చేసుంటారు. కనిపించకుండా వెంటబడి, సమయం చూసి మీద పడివుంటారు..."

నాగభూషణం ఆలకిస్తున్నాడేగాని డాక్టరు చెప్తున్నదేం వినిపించడంలేదు. తన మనస్సు వికలమైనట్టు డాక్టరుకి కనిపించ కూడదని అతిప్రయత్నంమీద నిగ్రహించు కునే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. 'అలాగా...' అని అతి సామాన్యంగా అనడానికి ప్రయత్ని స్తున్నా ఆ కంఠం అతనికే వింతగా అనిపి స్తోంది. ఆలోచించే ఓపిక కూడా వున్నట్టు లేదు. మనసు మొద్దుబారి పోయినట్టుంది. చాలా నిస్త్రాణగా ఆలకిస్తున్నాడు.

వార్డులోంచి పిలుపువస్తే డాక్టరు ... మళ్ళీ కలుద్దాం' అని లేచాడు. నాగభూ షణం యివతలికి వచ్చాడు. ఎక్కడైనా ఏకాంత ప్రదేశంలోకి వెళ్ళి కూచోవాలని వుంది. ఇలా అర్థాంతరంగా వెళ్ళిపోవడం బావుండదని ఆగిపోయాడు. రజని దగ్గరకు వచ్చాడు. ఆమె యింకా వెక్కిళ్ళు పడుతూ నేవుంది. ఊరుకోమని చెప్దామనుకున్నాడు. ఎంత ప్రయత్నించినా నోటిలోంచి మాట బైటికి రావడంలేదు. మాట మాత్రమే కాదు, కనీసం శబ్దం కూడా. మూగవాడి లాగ అయిపోయాడు.

ఇంత అకస్మాత్తుగా తనలో వచ్చిన ఈ మార్పును రజని గుర్తుపట్టకూడదని లాకర్ మీదున్న బత్తాయికాయ తీసి వలుస్తూ అతిప్రయత్నంమీద మాటల్ని కూడగట్టుకు న్నాడు. వలచిన తొనల్ని ఆమెకు యిస్తూ, కూడగట్టుకున్న మాటల్ని అనబోయి ఏమీ అనలేక పొడి పొడిగా "ఇంద.. . యివి తిను" అని మాత్రమే అనగలిగాడు. అప్పటికే అతని కంఠం పూడుకుపోయింది. ఎవరో గొంతును పిడికిట్లో పట్టి బిగించేస్తున్నట్టు కీచుగా బైటపడ్డాయి మాటలు. ఇంకా నోరు విప్పితే మనసే బైటపడేట్టువుంది. మౌనంగా తొనల్ని ఒక్కొక్కటిగా వలిచి లోపలి గింజల్ని తీసి ఆమెకు యిస్తున్నాడు. ఆమె అందుకోకపోతే అతనే ఆమె నోటిలో పెడుతున్నాడు. మధ్య మధ్య కళ్ళనీళ్ళు తుడుస్తున్నాడు. గాలికి తల వెంట్రుకలు మాటి మాటికీ నుదుటిమీదకు ఎగిరిప డుతుంటే వెనక్కు సర్దుతున్నాడు. రెండు మూడు అక్షరాల మాటలు పొడి పొడిగా

అప్పడప్పడు మాట్లాడుతున్నాడు. ధారా ళంగా మాట్లాడాలనుకున్నాసాధ్యపడలేదు.

మామగారు ప్లాస్కులో కాఫీయో పాలో పట్టుకొని వచ్చారు. ఆయన పలక రిస్తే అతి కష్టంమీద మాటలు తడుము కుంటూ సమాధానం చెప్పాడు. ఆ తరువాత కూడా మామగారే మాట్లాడుతూ వచ్చారు. అతను మాత్రం శ్రోతగానే వుండిపోయాడు.

భోజనానికి టైము అయ్యిందని, ఇంటి కివెళ్ళి భోంచేసి వద్దామని మామగారు పిలి చినా నాగభూషణం వెళ్ళలేదు. వెళ్తే వీధిలో వాళ్ళందరూ తనకేసి చూస్తారు. వాళ్ళ చూపుల్ని తట్టుకోవడం యిప్పుడిక తనకి చేతగాదు. ఇంతకు ముందు కొద్ది గానైనా భరించగలిగాడు. ఇప్పుడు అందరి ఎదుటికీ రావాలంటే సిగ్గుగావుంది. తల విరిచేసినట్టుగా వుంది. ఏదీ పట్టించుకో కుండా, ఎవరినీ చూడకుండా ధైర్యంగా వెళ్ళే సాహసంలేదు. చూసీ చూడనట్టు చూసినా చూడలేదనుకునే నిర్లిప్తతా లేదు

అందుకే అతను యింటికి వెళ్ళలేక పోయాడు. చీకటిపడేవరకు హాస్పిటల్లోనే వున్నాడు. అక్కడ అంతసేపున్నా ఎక్కు వగా మాట్లాడవలసిన అవసరం లేకపో యింది. నిద్రవచ్చినా రాకపోయినా రజని కళ్ళుమూసుకుని పడుకునే వుంది.

నాగభూషణం రాత్రి బాగా చీకటిపడ్డా కగాని యింటికి వెళ్ళలేదు. భోంచేద్దామని కూచుంటే అన్నం సహించలేదు. పడు కుంటే నిద్రకూడా కరువైపోయింది. మన సునిండా అపహానం. ఆలోచనల నిండా అశాంతి. చింపిపారేసిన ఆలోచనలతో చెత్తకుండీలా వుంది మనసు. కాళ్ళు తుడు చుకునే కొబ్బరిపట్టాలా పీచు రేగిపోయి వుంది. పూడుకుపోయిన కాలవలా ఆలోచ నలు పార్లిపోయి చిత్తడి చిత్తడిగా వుంది. తనమీద తనకే కోపం తనకేసి తను చూసుకోవాలంటే సిగ్గు. తన జీవితం మీద అసహ్యం. తనమీద జాలి.

తన కళ్ళ ఎదుటే ఒక బంగారు కల కరిగిపోయింది. ఎన్నో తీయని ఊహలు పక్వానికి రాకుండా పులుపుకాయలుగానే రాలిపోయాయి. ఎంతో మధురంగా అమృ తమయంగా పండించదలచిన బ్రతుకు పంట ఎందుకూ కొరగాకుండా పోయింది. బ్రతుకే పులిసిపోయింది. ఒక తియ్యని ఆలోచన, ఒక కమ్మని భవిష్యత్తు లేకుండా జీవితాంతం ఎలా గడపడం? హాయిగా ఆనం దంగా ఒక చిరునవ్వైనా లేకుండా ఈ శిక్షేమిటి తనకు?

అతనికి తెలీకుండానే కన్నీరు చెంపల మీంచి జారిపోయింది.

ఆరాత్రి అతను నిద్రపోలేదు.

ఉదయం హాస్పిటల్ కి వెళ్ళేప్పుడు బావ మరిదిని పంపి యింటికి రిక్షాతెప్పించుకుని వెళ్ళాడు. మధ్యాహ్నం భోజనానికి రాలేదు. హోటల్లో తినేసి వచ్చాడు. రజనికి, అత్తగా రికి కేరియర్ వచ్చింది. రజని ఆకలిగాలేదు, తినలేను అంటే "చూడు... అసలే నీర సంగా వున్నావు. అన్నం తినకపోతే మరీ నీరసపడిపోతావు. తిను" అన్నాడు.

ఆమెకు కళ్ళ నీళ్ళు తిరిగాయి. రెండు మూడు బొట్లు టపటపా రాలిపడ్డాయి.

ఆమె ఎందుకు కళ్ళనీళ్ళు పెట్టు కుందో అతనికి అర్థమైంది. ఇంతకుముందు ఎప్పుడైనా ఆమె అన్నం తిననంటే దగ్గ రుండి ప్రేమతో బుజ్జగించి, కబుర్లు చెప్పి మురిపించి, అభిమానంతో కోప్పడి, చిన్న పిల్లలా ఆమెను బెల్లించి, తనూ చిన్న పిల్లవాడై ఆమె అన్నం తినేవరకు వేధించు కుతినేవాడు. కూర్చున్న స్థలంలోంచి ఆమె లేవలేకపోతే బలవంతంగా చేతులమీద ఎత్తి పట్టుకొని లాక్కొచ్చేవాడు. అలా అతని చేత ఎత్తించుకోవాలనే ఆమె భోంచేయనని అప్పడప్పడు మొరాయించేది.

ఆ దృశ్యాలే ఆమె కళ్ళముందు తిరి గుండాలి.

నాగభూషణం కళ్ళల్లోనూ అవే దృశ్యాలు.

దొరికిపోయిన దొంగలాగ నాగభూ షణం ఆమె ముఖంలోకి చూడలేక పోయాడు. మెల్లగా లేచి ఆమెను మంచం మీద లేవనెత్తి కూచోబెట్టాడు. స్టూలు దగ్గ రగా జరిపి కేరియర్ దానిమీద పెట్టాడు. "చూడు రజనీ! ఎలాగోలా హితవు చేసుకుని అన్నం తినాలి. లేకపోతే మరీ నీరసంగా వుంటుంది. తిను... నువ్వుతినకపోతే నామీద ఒట్టే" అన్నాడు.

అతనికి ఒట్టుమీద నమ్మకం లేదు. అది ఆమెకూ తెలుసు. తను తన లాగ మాట్లాడలేకపోతున్నానని అతనికి కూడా తెలుసు.

ఆమె ఎంగిలిపడి మానేసింది. ఆమెను మరిక బలవంతం చేయలేకపోయాడు.

సాయంకాలం వరకు అక్కడ వుండా లంటే నాగభూషణానికి బోర్‌గా అనిపిం చింది. అలా వెళ్ళొస్తానని చెప్పి దగ్గరలో సినిమాహాలు వుంటే మేట్నీకి వెళ్ళాడు. సినిమా చూసే మూడ్ లేదు. హాస్పి టల్లో పరాయివాళ్ళముందు కూచున్నట్టు కూచోవడం చాలా ఎబ్బెట్టుగా వుంటుంది. బైటికొచ్చి ఊళ్ళో పట్టపగలు తిరగాలంటే ఏమిటోలా వుంది. చీకటిపడేవరకు ఎలా గోలా గడపడం కావాలి.

హాల్లో కూచున్నాడేగాని ఆలోచనలు అక్కడలేవు. ఇంటర్‌వల్ వరకు ఏదో విధంగా గడిపినా ఆ తర్వాత నిద్ర పోయాడు. సినిమా విడిచిపెట్టాక ఎవరో నిద్ర లేపితే లేచాడు. హోటల్లో కాఫీతాగి హాస్పిటల్ లో ఓ పావుగంట వుండి యింటికి వెళ్ళిపోయాడు.

రాత్రి మామగారితో మర్నాడు తాను వెళ్ళిపోతానంటే మరో రోజు వుండమ న్నారు ఆయన. మర్నాడు ఉదయం రజని యింటికి తీసుకొచ్చేస్తున్నారట. ఆ మరుసటిరోజు వెళ్ళొచ్చన్నారు.

మర్నాడు ఉదయం రజనిని తీసుకురా వడానికి మామగారితో పాటు నాగభూషణం కూడా హాస్పిటల్‌కు వెళ్ళాడు. రిక్షా దొరక్క పోతే కొంతదూరం నడిచి వెళ్ళక తప్పింది కాదు. తలవంచుకుని నడుస్తున్నాడు.

తెలిసిన వారెవరో వాళ్ళ మామగా రిని పలకరించారు. అమ్మాయి ఆరోగ్యం గురించి పరామర్శిస్తున్నాడు ఆ వ్యక్తి. వీధిమధ్య నిలుచుని మాట్లాడుతున్నారు.

నాగభూషణానికి తలకొట్టేసినట్టుగా వుంది. మెల్లగా తలపైకెత్తాడు. కొళాయి నుంచి నీళ్ళుపట్టుకొస్తోన్న ఒకామె అతన్నే పట్టి పట్టి చూస్తోంది. అతను తల పైకెత్తి చూడ్డంతోనే చూపు తప్పించేసింది. అతను యిటుపక్కకు చూశాడు. అక్కడ యింటి అరుగుమీద కూచుని మాట్లాడుకుంటున్న యిద్దరు పెద్దమనుష్యులు అంతవరకు అతని వేపే నిదానించి చూస్తున్నవారల్లా, అతను అటు చూడ్డంతోనే మరోవైపు ముఖాలు తిప్పేశారు. నాగభూషణం తలెత్తి అటూ యిటూ చూస్తున్నాడు. అంతవరకు ఓ యింటి తలుపు దగ్గర నుంచుని చూస్తోన్న ఓ అమ్మాయి అతను చూస్తోంటే లోపలికి వెళ్ళిపోయి తలుపు వేసుకుంది. అక్కడ నుంచి వాళ్ళు కదిలినప్పుడు నాగభూషణం తలవంచుకుని నడవలేదు. తలెత్తి అటూ ఇటూ చూసుకుంటూనే వెళ్ళాడు.

హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళాక డాక్టరుగారితో మాటాడి వస్తానని మామగారు డాక్టరు రూంకి వెళ్ళారు. నాగభూషణం నేరుగా వార్డులోకి వచ్చాడు.

రజని యింకా మంచంమీదనే వుంది.

అత్తగారు సామాను సర్దుతున్నారు. మంచం దగ్గరకు వచ్చాడు. రజని అటు తిరిగి పడుకునివుంది. "ఇంకా పడుకునే వుందేమిటి. లేపి కూచోబెట్టండి. మావగారు డాక్టరు గారితో మాట్లాడ్డానికి వెళ్లారు. రాగానే యింటికి వెళ్ళిపోవచ్చు' ' అన్నాడు నాగభూషణం అత్తగారితో.

"లేమ్మా... లేచి కూచో. అబ్బాయి వచ్చాడు" అంది. దగ్గరకొచ్చి లేవదీసి కూచోబెట్టింది. కూతురి చెక్కిళ్ళమీద కన్నీటి చారికలు వుంటే కొంగుతో తుడిచింది.

తడిసిన తలగడను నాగభూషణం చూశాడు.

"రోజుల్లా యిలా ఏడుస్తూ కూచుంటే యిక ఆరోగ్యం ఏం బాగుపడ్తుంది."

లాలనగా అనబోయిన అతని కంఠం కసురుకొన్నట్టు వినిపించింది అతనికే. ఆ వెంటనే మళ్ళీ "అలా ఏడవగూడదు రజనీ. ఏడిస్తే నీ ఆరోగ్యం మరీ పాడైపోతుంది" అన్నాడు.

ఆమె ఉబ్బిన కళ్ళతో కొద్ది క్షణాలు అతన్నే చూస్తూ ఉండి పోయింది. చూస్తోన్న ఆమె కళ్ళల్లోంచి కన్నీరు జల జలా కారిపోయింది. వాళ్ళమ్మ మందలిస్తూ కన్నీరు తుడిచింది. అతను మౌనంగా చూస్తూ వుండిపోయాడు.

మావగారు వచ్చి వెళ్ళిపోవడానికి టేక్సీ ఏర్పాట్లు చేస్తున్నారు. నాగభూషణం ఒక సారి డాక్టరును కలిసి చెప్పివద్దామని వెళ్ళాడు.

"చూడండి నాగభూషణంగారూ! ఆవిడ విషయంలో చాలా జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలి సుమండీ. ఆమె మనసుకు ఏమాత్రం బాధ కలిగినా తట్టుకోలేదు. చాలా వీక్‌గా వుంది. ఏవిధంగానూ ఆమెకు మనస్తాపాన్ని. కలిగించకూడదు. ఆమె మనసుకు తగిలిన యీ గాయం మానేవరకు ఆవిడ రోగికిందే లెక్క. ఆ విషయం యింట్లో వాళ్ళంతా ఎప్పుడూ గుర్తుంచుకోవాలి" అన్నాడు డాక్టరు.

తలవూపి ఆయన దగ్గర సెలవు తీసుకుని వచ్చేశాడు.

టేక్సీలో యింటికి వస్తోంటే డాక్టరు చెప్పిన మాటలే అతని చెవుల్లో మాటిమాటికి వినిపిస్తున్నాయి.

డాక్టరు అలా ఎందుకు చెప్పాడో తను అర్థంచేసుకోలేక పోలేదు. ఆమె విషయంలో చాలా జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలంటే అర్థం ఆమెకు బాధకలిగించొద్దని. ఎందువల్ల ఆమెకు బాధ కలుగుతుందో డాక్టరు చెప్పకపోయినా తనకు తెలుసు. ఆయన అలా వూహించడం అసహజమేమీ కాదు. తను ఒక సామాన్యుడు. రాగద్వేషాలకు అతీతం కాని అతి సామాన్యమైన మనసు తనది. ఇలాంటి మనసు ఉన్నతంగా ఎలా ఆలోచించగలుగుతుంది! తను ఒక మహాత్ముడిలాగ ఎలా ప్రవర్తించగలడు? ఏ ప్రత్యేకతా లేని, ఏ గొప్పతనమూ లేని అతి సాధారణమైన మామూలు మనిషి తను.

నాగభూషణానికి గత రెండు రోజులుగా మాటిమాటికి యిద్దరు వ్యక్తులు గుర్తొకొస్తున్నారు. వాళ్ళను గురించి ఆలోచించడం అతనికి యిష్టంలేకపోయినా వాళ్ళు అస్తమానం గుర్తుకొస్తూనేవున్నారు. ఇప్పుడుకూడా గుర్తుకొచ్చారు.

అతని కళ్ళల్లో ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు వాళ్ళ వీధిలోవుండే రాములు కదిలాడు. రాములు ఓ అల్యూమినియం కంపెనీలో పోతపోసిన పాత్ర సామానులకు తరిమెన పెట్టే కార్మికుడు. తన భార్య మరొకడితో తిరుగుతోందని చావగొడితే, ఆమె పుట్టింటికి పారిపోయి రెండు నెలలు తర్వాత వచ్చినప్పుడు ఏమీ జరగనట్టే అన్నీ మర్చిపోయి ఏలుకున్నాడు. రాములు మహాత్ముడు కాడు-- మామూలు మనిషి.

నాగభూషణం రాముల్ని గురించి ఆలోచించాడు.

అతని కళ్ళల్లో మరోవ్యక్తి కూడా కదిలాడు. వాళ్ళ ఆఫీసులో లోగడ పనిచేసి మానేసిన బేగం భర్త అతను. బేగం కొంతకాలం క్రితం ఓ కేసులో చిక్కుకున్నట్లు ఆఫీసులో చెప్పుకున్నారు. పోలీసు రేడింగ్‌లో ఓ హోటల్లో పట్టుబడిందట. అప్పట్లో పోలీసులు ఆఫీసు చుట్టూ నాలుగుఅయిదు సార్లు తిరగడం చూసికూడా అదే సెక్షనులో పనిచేస్తున్న ఓ.యిడి.సి.

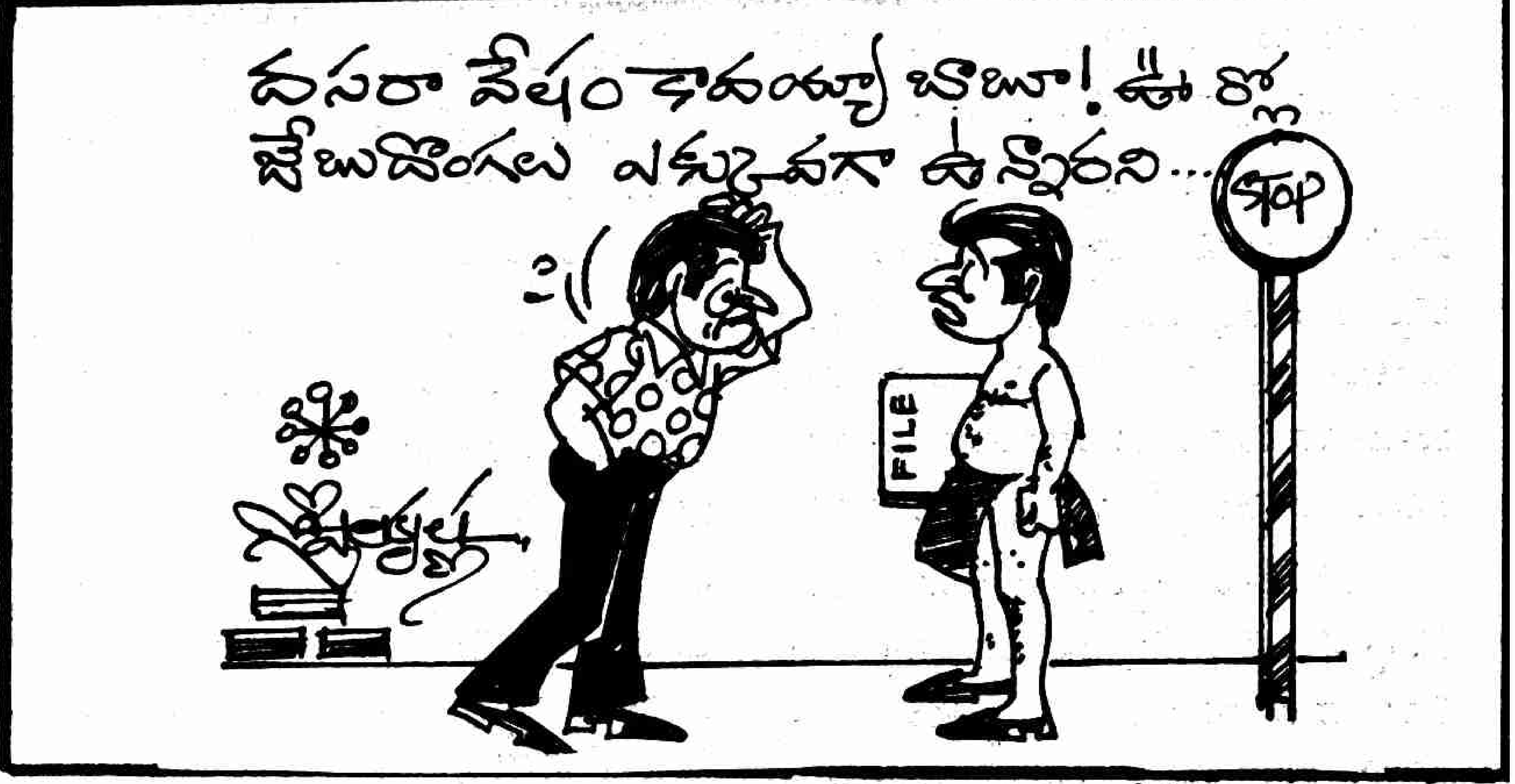

ఆమెను పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. వాళ్ళకు యిప్పుడు యిద్దరు పిల్లలు కూడా. ఆ యు.డి.సి. మిర్జా మహాత్ముడు కాదు. అతి సాదా వ్యక్తి.

నాగభూషణం మిర్జాను గురించి ఆలోచించాడు.

"రాములు, మిర్జా తనలాటివారే. తన కన్నా అతి సామాన్యులే." కాని.....

నాగభూషణం ఆలోచనలు టేక్సీతో పాటు ఆగిపోయాయి.

గుమ్మం ముందు ఆగిన టేక్సీని, అందులోంచి దిగుతోన్న రజనిని వీధి వీధంతా చూస్తున్నా నాగభూషణం ఆమెకు చెయ్యి ఆసరాయిచ్చి మెల్లగా మెట్లు ఎక్కించి లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు.

ప్రభ ఎదురొచ్చి పలకరిస్తే ఆమెను కావలించుకుని ఘొల్లున ఏడ్చేసింది రజని. ఎంతకీ ఆమె ఊరుకోకపోతే వాగభూషణమే కల్పించుకుని గదిలోకి తీసుకెళ్ళి మంచం మీద కూచోబెట్టాడు. జేబురుమాలుతో ఆమె కన్నీటిని తుడిచాడు. ప్రభ రజనికని కాఫీ పట్టుకొస్తే తనే అందుకుని చల్లార్చి ఆమెకు పట్టాడు.

ఆమె ఉలుకూపలుకూ లేకుండా అతని ప్రతిచర్యనూ నీళ్ళునిండిన కళ్ళతో చూస్తూ, నిర్లిప్తంగా అతను చెప్పినట్టు చేస్తోంది.

ఆమె అలా చూస్తోంటే నాగభూషణానికి గుండె దేవినట్టుగా వుంది. ఎప్పుడూ కలకల్లాడుతూ కబుర్లు చెబుతూవుండే ఆమె చలాకీతనం యిప్పుడు లేదు. పాడైపోయిన రేడియోలా దిగాలుగా వుంది ఆమె. గూడు వొదిలిన పక్షిలా చిరునవ్వు ఎటో ఎగిరిపోయింది. కళ్ళల్లో వెలుగులు లేవు, మబ్బేసినట్టు మసకబారి పోయాయి. ఆగిపోయిన గోడగడియారంలా ఉందామె. క్షణం తీరిక లేనట్టు ఏదో ఒక పని చేస్తూనేవుండేది ఎప్పుడూ. ఆ చైతన్యం, ఆ ఉత్సాహం యిప్పుడు ఏ మరలోనో చిక్కు

కుపోయాయి గాబోలు. ఏ తుప్పుపట్టిన చక్రంలోనో ఘనీభవించిపోయి వుండాలి. ఆ రజనికి ఈ రజనికీ ఎంత తేడా! అప్పుడామె వర్షాకాలంలో కొండవాగు. ఇప్పుడు ఎండిపోయి యిసకడొక్కల్తో దైన్యాన్నంతా నింపుకున్న వేసవి వాగు.

నాగభూషణం ఓ అయిదు నిమిషాలు ఆమె పక్కనే మంచంమీద కూచుని 'కాస్సేపు పడుకుని రెస్టు తీసుకో' అని చెప్పి వచ్చేశాడు నడవాలో భోజనాల టైము వరకు న్యూస్ పేపరు తిరగేస్తూ వుండిపోయాడు.

భోజనం చేసి ఈజీచైర్‌లో అలా జేరబడితే నిద్రపట్టేసింది. లేచేసరికి మూడయ్యింది. ముఖం కడుక్కుందామనీ తువ్వాలు గురించి రజనివున్న రూములోకి వెళ్లాడు. మంచంమీద గోడకుజేరబడి ఏదో రాసుకుంటున్న రజని అతని అలికిడివిని చటుక్కున రాయడం ఆపేసి కాగితాన్ని తలగడ కింద పెట్టేయడం నాగభూషణం చూశాడుగాని అట్టే పట్టించుకోలేదు. బాత్ రూములో సబ్బుతో ముఖం రుద్దుకోబోతూ చటుక్కున ఆగిపోయాడు.

మనసులో ఏమూలో కదిలిన చిన్న ఆలోచన మనసంతా తరంగాలుగా చుట్టేసి అల్లుకుపోయింది. అతను సబ్బునీ, నీళ్ళ చెంబునీ అక్కడ పడేసి హడావుడిగా ఆమె గదిలోకి వచ్చాడు. ఆమె చేతిలో కాగితాలు లేవుగాని, పెన్ను మాత్రం కేప్ తెరిచేవుంది. చేతిలోని పెన్నుని చాలా తాపీగా క్రింద పెట్టి పక్కన గ్లాసులో నీళ్ళుంటే తీసుకొని తాగింది.

నాగభూషణం తువ్వాలు పెట్టడానికి వెళ్ళినట్టుగా వెళ్ళి అక్కడ పడేసి చొక్కా వేసుకుని యివతలకి వచ్చేశాడు. నడవాలోనే ఈజీచైర్‌లో న్యూస్‌పేపరూ వారపత్రికా చూస్తూ పరధ్యానంగా వుండిపోయాడు. ఇంట్లో వాళ్ళు మధ్యాహ్నం కాస్సేపు ఓ కునుకుతీసి యిప్పుడే లేచి టిఫిన్లు చేసే ప్రయత్నంలో వున్నారు. మావగారు యింకా నిద్రలేవలేదు. కోటి మధ్యాహ్నం అసలు యింట్లోనే లేదు.

రజని బాత్ రూమ్‌కి గాబోలు దొడ్లోకి వెళ్ళింది. ఆమె తిరిగి వచ్చేసరికి నాగభూషణం గదిలో తలదువ్వుకుంటున్నాడు. ఆమె మామూలుగా వచ్చి పడుకుంది. నాగభూషణం మంచంమీద కూచుని, అటు తిరిగి పోయివున్న ఆమెను తన వైపు తిప్పుకున్నాడు. ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ "రజనీ, రేపు ఉదయం నేను వెళ్ళి పోతున్నాను. నీవొంట్లో బాగా స్వస్థత చేకూరాక వుత్తరం రాస్తే వచ్చి తీసుకెళ్తాను. నీకు తెలుసుకదా నేను వంటరివాణ్ణని. నువ్వులేకపోతే నేను పిచ్చివాడ్నయి పోతాను. నాకు శాశ్వతంగా దూరమై నన్ను పిచ్చివాడ్ని చేయనని చెప్పు నువ్వేమీ తప్పుచేయనప్పుడు ఎందుకలా బాధపడతావు? చచ్చిపోదామనుకోవడం శుద్ధ తెలివి తక్కువ. అలాటి పిచ్చి ప్రయత్నాలు చేయనని మాట యివ్వు. వొద్దు రజనీ! నువ్వాప్రయత్నాలు చెయ్యొద్దు. అంత ఘోరంగా నన్ను శిక్షించొద్దు..."

రజని తలగడ కింద చెయ్యిపెట్టి చూసింది. అక్కడ వుంచిన కాగితం ఆమె చేతికి తగల్లేదు. చివాల్న లేచి కూచుని తలగడ తీసింది. కాగితం లేదు. నాగభూషణం తన జేబులోంచి అసంపూర్తిగా రాసివున్న ఓ కాగితం తీసి ఆమె కళ్ళ ఎదుటనే ముక్కలు ముక్కలుగా చింపేసి కిటికీలోంచి అవతలికి విసిరేశాడు.

"ఈ వుత్తరం నేను చూసుండకపోతే ఏ రాత్రివేళో నువ్వు......"

అతను యింకా మాట పూర్తిచేయలేదు. రజని భోరున ఏడుస్తూ అతని వొళ్ళో వాలిపోయింది.